

ANTONÍN SOVA (1864 – 1928)

VĚDECKÁ KNIHOVNA
UNIVERZITY J. E. PURKYNĚ
V ÚSTÍ NAD LABEM

150. výročí narození

Dne **26. února 1864** se narodil český básník a prozaik **Antonín Sova**. Pocházel z jihočeského Pacova z rodiny venkovského učitele, regenschoriho. Rodina brzy přesídlila do blízkého Lukavce, kde prožil mládí, seznámil se tu i se sestrami J.Vrchlického. Studoval na pelhřimovském, píseckém a táborském gymnáziu a ještě během těchto středoškolských studií otiskl své první verše, tehdy pod pseudonymem Ilja Georgov. Roku 1879 **mu zemřela matka**, její smrt a pozdější otcův sňatek ovlivnily jeho tvorbu. O šest let později odešel do Prahy **studovat práva**, kvůli nedostatku financí studia **nedokončil a vrátil se domů**.

V roce 1886 získal práci v Ottově slovníku naučném, posléze místo písaře na pražském magistrátu. Jeho hmotné zázemí se zlepšilo roku 1898, kdy přešel **do pražské Městské knihovny**, kde také v letech 1898-1920 působil jako ředitel. Roku 1920 **odešel do penze**. Dlouhou dobu byl sužován **bolestnou míšní chorobou**, která mu znemožňovala volný pohyb. Poslední léta svého života prožil v žíněném křesle a své chorobě nakonec **16. srpna 1928 podlehl**.

Za jeho debut je považováno publikování v Lumíru v roce 1883. Jeho knižní prvotina nesla název **Realistické sloky** (1890). V básních se objevuje popis obyčejného, každodenního života

z pražského prostředí. Další období jeho tvorby je „impresionistické“, zastoupené sbírkou **Květy intimních nálad** (1891) a cyklem krajinářských pastelů **Z mého kraje** (1893). V těchto sbírkách dochází k propojení básnickových nálad s různými podobami krajiny a rodného kraje. Přelom k symbolismu nastal ve sbírce **Soucit i vzdor** (1894), symbolismus je patrný i v dalších sbírkách: **Zlomená duše** (1896)

a **Vybouřené smutky** (1897). Další přelom přišel s počátkem nového století. Jeho tvorba se

rozbíhá dvěma směry: stále v ní zůstává sociální angažovanost, ale zase se začíná prosazovat osobní lyrika; ve sbírce **Ještě jednou se vrátíme** (1900), se objevuje impresionistické líčení nálad i vizionářské básně o víře v lepší zítřky.

Ve své pozdní tvorbě, ovlivněné vážnou chorobou, se soustředil spíše na **meditativní poezii**; objevuje se smíření se životem, pokora před přírodou a autorova vnitřní vyrovnanost.

V NAŠÍ KNIHOVNĚ JE MOŽNÉ SI VYPŮJČIT:

Josef Zika, Jiří Brabec: Antonín Sova

Antonín Sova: Ještě jednou se vrátíme; Květy intimních nálad a jiné básně; Naděje i bolesti: básně z posledních let; Údolí nového království; Z mého kraje; Soucit i vzdor; Dobrodružství odvahy; Zpěvy domova a další.

